

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 6. Ite in castellum &c. Inuenietis asina[m] &c. siquis vobis aliquid dixerit, &c. Vt Dominus oste[n]dat quod probvia spo[n]te te[n]dat ad morte[m] diuinæ[m] patefacit potestate[m] in eo, quòd ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53092](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53092)

hosanna in excelsis: Prænotetur autem David, quod ingressus Dominus hic Hierusalem, illico rectè tenderet ad templum seipsum æterno Patri præsentaturus; decernit cogitque ut ramos conferat in tanta copia & abundantia, quatenus ex illis adornent vias, semitas, plateas, domus, & pavimenta, nihil omittentes usque ad ipsum templum & altare. *Vsq. ad cornu altaris*, q. d. sciant se præmonitos iam agnum advenire in arventis immolandum, per eum figuratum, qui ramis adducitur immolandum in Hierusalem. Eximium igitur est mysterium quod Dominus moram trahat in Bethphage, ut inde deducatur in Hierusalem: quatenus in omnibus & per omnia agni figura compleatur, qui ex eo loco deducebatur & trahebatur in Hierusalem cum ramis olivarum & cantico quinduo ante sacrificium, ut per diximus.

§. 6. *Ite in castellum, &c.* Invenietis asinam, &c. si quis vobis aliquid dixerit, &c. *Ut Dominus ostendat quod propria sponte tendat ad mortem, divinam patefacit potestatem in eo, quod duobus suis Apostolis præcipit & ordinat.*

20 **P**orro cum hæc sit illius litteræ veritas, corpus huius vmbre & huius figuræ spiritus, mille præcellit prærogatiis, & unâ hæc singulari, quod agnum hunc adducant, ipse tamen propria voluntate ad mortem non proficiscatur: verumtamen agnus hic divinus ex se ipso vadit. Ipse accedit Hierusalem, ipse hæret in Bethphage, ipse iubet adduci iumenta, ipse sua voluntate proficiscitur. Ut autem Prophetam Isaias hoc in præfato capitulo significet, in quo magis Evangelistam agit quam Prophetam, sic ait. *Oblatus est, quia ipse voluit.* In hebreo legitur verbum *Vagae* quod in coniunctione significat *Accessit*, verbum proprium quo significetur quod accedat ex mera & libera sua voluntate, nulla factâ ei violentiâ: sic enim scribitur in illo quod dixit Isaac Iacob. *Accede huc sibi mi, ut âgam te, & in eodem Isaiâ, Eo quod appropinquamus populus meus iste.* Est autem hoc verbum proprium S. eloquio quando de Sacerdote agit qui ex mera sua voluntate accedit ad altare: & in omni e gote illud. *Oblatus est* transsesti potest: *Accessit ad altare ad offerendum se.* Ecce quam bene sibi conveniant hoc *oblatus est* vel *accessit* *Vacis Isaiæ*, cum illo *sum appropinquasset* Evan-

gentiæ *Matthæi* quatenus aperit confect apertius se posse dicere cæteris omnibus: *Voluntatis sacrificio sibi.* Et hoc divino profus consilio.

Doctrina est doctissima quam singulariter expendunt D. Ambr. a D. Greg. Nazianz. hoc opus a *In psal.* reddere coram Deo maiori præmio dignum, & 29. gratitudinæ apud homines, si voluntate hæc integra & perfecta: quocirca quantumlibet exiguum Opus sit opus, si multa sit voluntate, coram Deo meriti habet exitium & magnum coram hominibus adferre gratitudinem: quod si hæc deficiat, nec in oculis Dei meretur præmium, nec apud homines gratum officium; licet in se magna sit utilitas. Inestimabile est quod nobis confert sol. virtutis suis radiis ac influentiis, per quos vitam habemus, eamque consequamur, atque inde nobis produci: alimenta terræ quo fructus, quibus vivimus: suo illo autem cuncta foris umbra mortis & noctis noctis imago: poro nunquam vidisti hominem iudicio pollentem qui conversus ad solem tollat sibi pileum, atque pro re acceptis beneficiis gratas rependat. Cur hoc? Quia hoc non agit voluntariè, sed ordine sibi a Deo præscripto ad hoc movetur: unde Deo referenda sunt gratiæ, qui creavit illum, & sua voluntate nobis illum tribuit: etenim hoc Salomon expendebat. *Sol vni admirabile opus excelsi magnum Dardanus, qui fecit illum, & in sermonibus eius festinavit iter.*

Idem considerat S. Doctor Greg. Nazianz. de Luna & stellis, & eadem ratione argumentari potes de terra: que quamvis nobis ita sit benefica, ut illa nos alat & sustentet, nunquam tamen illi ob concessos tibi fructus frangebat, gratas rependit, propter eandem rationem. *Qua D. Gra. igitur gratia habenda est* floquitur D. Greg. Nazianz. *quod vultur? Vult enim à natura habet, lo illud Que aqua, quod deorsum servitur, hoc enim à summo rerum opifice habet. Quia enim gratia, habenda est, quod frigida est, aut sibi quod inerat, consilium. Lucet enim etiam inustus. Et si hoc ita sit inier, masset homines qui manibus & operibus indigent alie. *Lejus huius, multo magis in Deo: sicut enim nullius non fermons strem, indiget, non magnificat id quod eius post me gratiâ sit, nisi pro mensura liberæ voluntatis, dnm & quâ sit: in illam quippe primò conicit oculos, col a. seq. ut videat qualis illa tulgeat. Hoc innuit Spiritus S. postquam enim dixerat quod creavit & statuit primores illos parentes in mundo, ut servirent illi, divinamque legem custodirent, adiungit: *Vosus orbulum pium super corda illa.* *Est 17. 7* *vum* quia primum quod attendit, cor est & voluntas, ut rependat, soluat, & æstimet id quod fit,**

1. Christi
volunta-
ria.
Isai. 57.
Gen. 27.
21.
Isai. 29.
33.

Voluntatis
sacrificio
sibi.
Et hoc
divino
profus
consilio.
Doctrina
est doctissima
quam
singulariter
expendunt
D. Ambr.
a D. Greg.
Nazianz.
hoc opus
a In psal.
reddere
coram
Deo
maiori
præmio
dignum,
& 29.
gratitudinæ
apud
homines,
si
voluntate
hæc
integra
& perfecta:
quocirca
quantumlibet
exiguum
Opus
sit opus,
si multa
sit
voluntate,
coram
Deo
meriti
habet
exitium
& magnum
coram
hominibus
adferre
gratitudinem:
quod
si hæc
deficiat,
nec
in
oculis
Dei
meretur
præmium,
nec
apud
hominibus
gratum
officium;
licet
in
se
magna
sit
utilitas.
Inestimabile
est
quod
nobis
confert
sol.
virtutis
suis
radiis
ac
influentiis,
per
quos
vitam
habemus,
eamque
consequamur,
atque
inde
nobis
produci:
alimenta
terræ
quo
fructus,
quibus
vivimus:
suo
illo
autem
cuncta
foris
umbra
mortis
& noctis
noctis
imago:
poro
nunquam
vidisti
hominem
iudicio
pollentem
qui
conversus
ad
solum
tollat
sibi
pileum,
atque
pro
re
acceptis
beneficiis
gratas
rependat.
Cur
hoc?
Quia
hoc
non
agit
voluntariè,
sed
ordine
sibi
a
Deo
præscripto
ad
hoc
movetur:
unde
Deo
referenda
sunt
gratiæ,
qui
creavit
illum,
& sua
voluntate
nobis
illum
tribuit:
etenim
hoc
Salomon
expendebat.
Sol
vni
admirabile
opus
excelsi
magnum
Dardanus,
qui
fecit
illum,
& in
sermonibus
eius
festinavit
iter.
Idem
considerat
S. Doctor
Greg.
Nazianz.
de
Luna
& stellis,
& eadem
ratione
argumentari
potes
de
terra:
que
quamvis
nobis
ita
sit
benefica,
ut
illa
nos
alat
& sustentet,
nunquam
tamen
illi
ob
concessos
tibi
fructus
frangebat,
gratas
rependit,
propter
eandem
rationem.
Qua
D. Gra.
igitur
gratia
habenda
est
floquitur
D. Greg.
Nazianz.
quod
vultur?
Vult
enim
à natura
habet,
lo
illud
Que
aqua,
quod
deorsum
servitur,
hoc
enim
à summo
rerum
opifice
habet.
Quia
enim
gratia,
habenda
est,
quod
frigida
est,
aut
sibi
quod
inerat,
consilium.
Lucet
enim
etiam
inustus.
Et
si
hoc
ita
sit
inier,
masset
homines
qui
manibus
& operibus
indigent
alie.
Lejus
huius,
multo
magis
in
Deo:
sicut
enim
nullius
non
fermons
strem,
indiget,
non
magnificat
id
quod
eius
post
me
gratiâ
sit,
nisi
pro
mensura
liberæ
voluntatis,
dnm
&
quâ
sit:
in
illam
quippe
primò
conicit
oculos,
col
a. seq.
ut
videat
qualis
illa
tulgeat.
Hoc
innuit
Spiritus
S.
postquam
enim
dixerat
quod
creavit
&
statuit
primores
illos
parentes
in
mundo,
ut
servirent
illi,
divinamque
legem
custodirent,
adiungit:
Vosus
orbulum
pium
super
corda
illa.
Est
17. 7
vum
quia
primum
quod
attendit,
cor
est
&
voluntas,
ut
rependat,
soluat,
& æstimet
id
quod
fit,

fit. pro ratione volūtatū quā fit. Hoc item Psal-
 mogaphus iudicant. *Rescribit mihi Dominus
 secundum iustitiam meam, & secundum pietatem
 meam in conspectu oculorum eius.*
 Rependet mihi opera mea iuxta quod bona fue-
 rint coram eo, & dimittetque eius piacuerint oculo-
 ris. Iam olim dixit Deus, quod cordis intima
 penderet. *Homines videt in qua potest, Deus
 autem intuetur cor.* Ita primum cor insperis &
 voluntatem Abel, quā eius oblationem. *Reſpe-
 xit ad Abel, & ad munera eius.* fuitque illi obla-
 tionis gratissima, non ex ipsa oblationis dignitate
 in se, quia patui hoc referebat Deo; sed ex pro-
 pter hanc voluntatis quā offerebat: quā quia
 non offendet in oblatione Cain illam dedignans
 reiecit. *Ad Cain verò, & ad munera illius, non
 respexit.* Non vidit in Cain congruam oblationi
 voluntatem: vnde non est cur illam aspiceret.
 Sacerdotium à Christo iam nunc offerendum, om-
 niumque supremum, & infinite magis merito-
 rium, quā quocumque; in mundo fuerant obla-
 ta, vel etiam offerenda: quocirca necessarii erat,
 ut supremam omnium haberet voluntatem, &
 famē esset voluntatum: ut ipse sit Sacerdos,
 ipse sacrificium, ipse qui accedat ad altare, ipse
 qui se tradat manibus eorum qui vitam illi el-
 iant ablati.

Hoc David prædixit in verbis illis, quæ cou-
 gruent expedit Apoll. *Holocaustum pro pec-
 catis non tibi placuerunt. tunc dixi: Ecce venio.*
 Non protereamus illud aduerbium *Ecce*: quod
 rudes me promptissimum, magnisque volūtatium
 quā illas quando dixit: *Ecce ego, misit me.*
 Cum autem hoc tantū referat, vult ut huius pat-
 ter nūctia & veritas statim à principio, quan-
 do agitur de morte sua, & conſtet omnibus,
 quod ipse sit, qui voluntate progrediatur ad
 morem, & sicut dum venit hora celebrandi sa-
 crificium, quando iam capienda erat, voluit eu-
 deat demonstrare nullas ad hoc vires sufficere,
 ipso restigante: quia ad solum oris sui verbum
 detrahit & in terram prostravit quotquot illum
 captiui ducerant, imò & ipsum Iudam turbæ
 huius ducem & antesignanum, omniumque of-
 fudit memoriam & reliquit quasi excerebratos,
 & ilapidos: ita nunc ad primum gressum quod
 tendit Hierosalem moturus, expressit vult ut
 ea fiat demonstratio, quod ipse ex se ipso nullo
 cogente veniat quia vult: quādoquidem ipse sit,
 sicut ante diximus, qui plenus habet dominium
 super omnem creaturam, estque Dominus ita
 universalis, etiam voluntatum, ut eas manu sua
 concludat, quatenus ex illis quilibet efficiat: &
 Hieron. *Bapt. de Lanuca. Tom. IV.*

sicut illam habet, ut quosdam illuminet, quare-
 nus illum cognoscant, fateantur & extremo
 gaudio, iubilo & triumpho suscipiant: ita pariter
 habet super ceruices & refractarias suorum
 hostium voluntates: quatenus contra ipsum ni-
 hil eorum opere compleant, quæ desiderabant,
 atque in concilio suo fieri determinarant.

Ad huius clariorem confirmationem, primò
 binos mittit de discipulis suis, ut adducant illi
 asinam & pullum ligatos in vico seu loco illis
 opposito. *Tunc misit duos de discipulis suis, dicent-
 eis: Ite in castellum, &c.* Non est cur hæreamus
 inquirendo quinam fuerint illi duo discipuli D.
 Chryf. & D. Ambr. opinionem referunt alicuius
 auctoris quem non nominant, dicentis fuisse D.
 Petrum: & D. Philippum: quia illo actu imagi-
 nem præteribat Dominus eius quod asinus
 esset per discipulos suos, gentes à peccatis suis
 abluendo (quas hæc animalia designabant) il-
 lasque sibi, fidei, & Evangelio subiucendo. Fue-
 runt autem hi duo Apostoli qui primò gentes
 ad Christum adduxerunt, illas ab erroribus suis
 & peccatis abluendo. D. Philippus Samaritanos
 conuertit designatos per asinam. Samaria
 namque prima recepit reibum Evangelij huius
 predicatione Apostoli: & D. Petrus gentes ad
 eum reduxit predicando, & docendo. Corne-
 lium, ac declarando visione illa quam habuerat,
 gentes admittendas fore ad noui gratiam Evan-
 gelij. *Quidam duos illos Petrum & Philippum
 Apostolos exponit: quoniam ij primū transgre-
 ditores Iudæam gentes adduxerunt ad Christum:
 Philippus quidem Samaritanos, quā asinam esse
 interpretatur. Petrus autem gentes accipiens Cor-
 nelium ex gentibus, quasi asinam a pullum.*

Hoc quibusdam non placet, præsertim quod
 credat illum qui primò in Samaria verbum Dei
 disseminavit, non fuisse Philippum Apostolum,
 sed Diaconum, vnum de septem à Apostolis
 electum, quomnis multi contrarium iudicent, ut
 D. Philippum qui conuertit Samaritanos, vocant
 Apostolum. D. Clem. a Papa, & D. Aug. b Sine
 Christo in quicumque fuerint Apostoli: parum namque re-
 fert ut illi insistantur: sed proposito nostro con-
 uenienter uotemus illud aduerbium *Tunc*. Morā
 trahit Dominus in Bethphage ut iter suscipiat
 morti suæ in Hierosalem. Hoc eodem tempore
 priusquam pedem inde efferret, ostendere se vo-
 luit supremum omnium Dominum, voluntatum
 scilicet & cordium liberorum: hæc etenim emi-
 nentissima & suprema est omnis potestas ut ex-
 posuimus. In decursu viæ suæ quandoque se omnium
 Dominum maris ostendit, calcans illud atque
 inam-

21
 V.
 Quinam
 fuerint hi
 duo disci-
 pli.
 Ho. 23. im-
 varia. ibi
 Matt. 5.
 Lib. 9. in
 Luc. 10.
 prim.

A For. s.
 a Lib. de
 b Lib. 1. de
 d. d. d.
 i. ro. m. s.
 vide Lo-
 a. b. c. d.
 v. s. s.
 Nunc se
 Christus
 ostendit
 posuimus.

D inam-

inambulans velut lateritium pavementum, illiq. maxima scienti tempellate imperans, vt a fu- rore suo deservat: alijs ventorum: dum enim tempellatam eient periculofam, illos solo verbo suo refranat & compescit: iterum salutis, illar quibulliber impertiens, quomodo & quando lub- ebat: denique mortis, eam de corporibus eif- cients que iam possederat: quid plura? Etiam do- monum, solo vocis: suae imperio illos ad ea con- stringens quae faciendā mādabat. Nec omittam etiam legis: dum vni praecipit vt Sabbatho gra- batum suum tollat, feratque per publicas plateas vrbis Hierusalem: addamus etiam ipsius naturae, vnam substantiam in alteram commutans, vt a- quam in vinum, idque libera sua voluntate. Ver- tūtamē Tuac iam morturus se Dominū osten- dere vult vniuersalem caeli & terra, hominum & animalium, temporalium & aeternorum, nec quidquam esse eorum tam absolutum, atque vi- ribus robustum de quo supremum illum Do- minium disponere non valeat.

Misti Apostolos, vt adducerent sibi asinum & pullum prudenter illos praemonens, vt si quis se illis opponeret aduersarium, illi responderent: Dominus hu. opus habet, aduertendum cum D. Chryl. quam prudēter & cōsultō illis manet, vt nunc illum vocatēt Dominum. Dominus: no- men hoc est quo communiter Iudaei Deum ap- pellabant: Dominus absolute quo declaratur, quōd Dominus sit vniuersalis illimitatus, nulli creaturam excepiens: & eo solo quo talis nomi- natorum omnium obseruationem: vnde hoc sibi proprium adscribebat epitheto. Ego Dominus: cum igitur dicat: Dominus his opus habet signifi- cat Apostolis ex mente D. Chrysol. Non dicatis Dominus tuus, neq. Dominus noster, vt intelligant quicquid, quia ego solus Dominus non solus anima- lium, neque solus eorum qui mihi subditi sunt, sed omnium hominum, etiam eorum qui contra me sūt, meus est enim orbis terra. & plerūdo eius. Et clarē probatur eum esse Dominum absolutum in hoc casu, quia cunctibus discipulis & soluentibus animalia, illi qui Domini erant praecipij, il- los impedire conati sunt, vt narrat Euangelista

Ho. 4. 37 in 100 per se 4.

D. G. H. R. x. s. o. s. t. Hom. 4. 17. In imper perfect. Tom. 4.

Luc. 19. 33

D. A. T. H. A. N. A. S. In illud sit in ca- p. 185.

Lucas. Soluentibus autem pullum dixerunt Da- minus eius ad illos, quid soluis pullum? Intentioni nostrae congruē perpendit haec ver- ba D. Athanaei. tract. quodam singulari, notatque non vnicū sed plures fuisse Dominos, qui Apo- stoles impedire studuerunt. Cum plures sunt eius Domini, secundum Euangelicam dixerūt enim [suis] Scriptura Domini eius ad discipulos. Cur soluis

pullum? fundat autem & profecquitur datō operā VI. super hoc allegoriam: eum enim pullus esset li- gatus, Symbolū peccatoris, datur intelligi, quōd asinum & non tantum vnicum patitur diabolum, sui Do- minum, cui se per peccatum subiecit. sed rancos, designe- quanae sunt peccatorum peccet, quibus Diabo- li ligatum eum decinet. Itaque multi fuerunt iumentorum Domini, & abique dubio essent ma- ritus, vxor, & filij: nā erant omnes velut Domini eorū. Et insuper D. Marcus aduertat, necū fuisse illos qui seie Apostolis opposuerunt, sed etiam alios astantes, nam iudicabāt illi non licere A- postolis aliena abducere. Quidam de illis scribitur dicebant illis: quid soluis pullum? Considerat D. Athanasius Dominos dixisse: Fratres mei rehibere manus: etenim animalia haec Dominos habet, & scitote nos eos esse, nostris que ea seruate vobis & obsequis, vnde illa ligauimus, illis nobis vi- ctum acquirimus quem nobis auferitis si illa aliō abducatis: ita vt hi & illi oblatent Apostolis, quibus tamen nihil cōmoris nec momento quid- dem desistentibus ab eo quod agebant, tantum dicendo: Dominus his opus habet. illa liberē per- mitterent deligari & abduci, ne verbum quidem opponente quo implebatur quōd Dominus illis dixerat, ostendens se Dominum animalium ho- minum que absolutum, cuius Dominio se cuncta submittēbant.

Et quamuis indicet D. Chrysol. nonam hic subelle ansam admirationis, dum videmus Do- minos illos nec verbum quidem responsione A- postolorum opponere. Dominus his opus habet. Au- dito- quis enim forte dixerit quod illa audita denū nomine possent illis commoueri, audiendo facultatū tra- tum alium vocari Dominum, illisque responde- re: quid ergo nun alius domi nostrae Domus? Molestū hoc tu pateris si quis in hortum ponit A- riuum sacundissimum quis alius intree & pija- ubi colligat tibi gratissima: porē multo gra- tius tibi foret si contradicenti tibi & dicenti: amice, scias has mess esse pirois tibi responderet: Dominus hoc praecipit & vult quasi tuas: quid diceret? Quis Dominus, quanaam haec amentis? An alius huius horti, & piji meae Dñe. Quā- ego? Nihilominus perpende inquit, quōd quae- rentes animalium Domini cur illa soluerent & abducerent, illi vero responderent: Dominus his opus habet, eum scitote illos esse Dominos legi- timos horum animalium; audientes tamen al- terius Domini nomen tacent, obediunt eius- que se submittunt mandato, & dispositioni. Argumentum euidentis est hoc, quod cognoue- rint illum haec praecipitē Dominum esse

22

VII. VIII. Simili- tudo.

VI. VII. VIII. Simili- tudo.

ambrosium, ne hum iumentorum, sed etiam
 creaturarum omnium, quodque suam illo vocem
 emittente & rem aliquā postulante. nō est quod
 illi replicetur aut opponatur, sed caput oportet
 ut inclinetur, & profundo silentio reiectā omni
 replicā cognoscatur & adoretur eius magnitudo
 : prout faciebant mystica illa animahā, quæ
 vidit Propheta Ezechiel (quibus supremi mundi
 Monarchæ notabantur) nam audita voce desu-
 per firmamentum voce scilicet Dei, cuius pote-
 stas super omnem extenditur creaturam, alas
 suas & capita sine vlla contradictione aut oppo-
 sitione demittebant, alto silentio Dei dominium
 adorando.

Hoc supposito multa sunt; inquit D. Chry-
 solom. in hac actione consideranda. Primum, o-
 scendit se Dominus omnia prænoscit, non solum
 presentia, sed etiam absentia, sicut illud quod di-
 xit Apostolis suis. Invenietis asinam & pullum
 alligatos, & illa quidem domita erat & oneribus
 frugibus addicta, hic verò indomitus, cui nullus
 infederat aut onus imponerat. Secundum: om-
 nipotentiam suam manifestavit, dicendo: solti-
 te & adducite mihi, nemo vobis oblatit nec
 ipsi Domini, sed nec verbo quidem obloquen-

ter Verba proferamus D. Chrysolom. Tu vero
 in diligenter expende, quæ mirabilia peragis. & quæ
 prophetas adimpleris. Asinam invenituros prædicat,
 nomenque prohibetur. & omnes taciturnos asser-
 mant. Nō fuit res ipsa parva. Quis enim illū per-
 fectū, eam res ipsam asserentur, præsertim pau-
 peribus, ut forsam agricolis, nullo modo aduersari
 Cur dici non aduersari sed nec interro, nec quidem
 sui interrogantes, responso amito tacere atque ce-
 dere. Nunc utraque ista pariter mihi mirabilia &
 inaudita videntur. Non enim paruum est eum tra-
 herentur timentia, nihil dixisse. Et si dixerunt eum
 aduersari, quia Dominus illū indigeret, cessasse, ma-
 xime cum non ipsum, sed discipulos suos viderunt.
 Exeuntur [ait D. Chrysolom.] manifestare voluit
 quod Dominus esset absolutus eorum omnium
 quos sunt in terra, imo & cordium, atque per hoc
 probare mortem suam esse voluntariam. Nec
 quemquam posse conata eum mouere vel digi-
 tum, nisi ipsi hoc consentiret, quodque solo
 suo verbo de inimicis suis facere posset quid-
 quid animo beneplaceret. Hinc omnes docet Iudæos
 in ipsum irruentes solo uerbo reprimere potuisse.

Ex hac ratione [ve notat idem D. Chryl.] pas-
 sionem suam iam et inus & Pascha celebraturus,
 alios duos misit de discipulis suis in ciuitatem
 Hierusalem intingens illis, ut sequerentur vi-
 rum illum quem ostenderent intrantem in ciui-

ratem, & amphoram aquæ batiuantem, domum-
 que notare et quam ingrederetur, dicerentque
 Patrifamilias domus, quod in ea desideraret ce-
 lebrare Pascha, & ipse (sic Christus) ostendet
 vobis cenaculum grande stratum, bellèque præ-
 paratum. Hæret hic D. Chrysolom. cur illos
 mittens dixerit eis: *ut in ciuitatem ad quendam*,
 nec illum nominauerit? Quare non dixerit quis quidam
 esset? D. Ambrosius opinatur hominem quemdam fuerit,
 fuisse pauperem, ut habet commune proner. *Mat. 16.*
 bium: homo quidam: porro D. Chrysolom. ubi-
 18. tratur fuisse virum diuitijs affluentem, quod pa-
 Luc. 22. ter ex adornatu quo fulgebat elegantiori, Chri-
 Luc. 22. stoque in coena seruauit. Carinus fuit ex fina-
 ragdo ita extra ordinario ut ex illo paropsis ta-
 cta sit adeo magna, ut integrum cepit agnum
 allatum, quo Christus cenā cum Discipulis le-
 galem celebravit. Calix similiter ex lapide con-
 stitutus erat pretioso ut dicitur in *Luc. 22.*
 Dominus: *ad quendam* quis homo erat Apo-
 stolis ignotus, & ab illis non frequentatus, nec Do-
 mini discipulus. Vir erat primarius, & cenaculū
 sibi splendide præparauerat eum suis suisque
 cognatis Pascha celebraturus. Ad illum hos misit
 ite ad Dominum domus, sit quietumque sit,
 illique meo nomine dicite, quod in domo illius
 cenaturus velim adesse & Pascha celebraturus.
 Ad quid hoc Domine: Ut euidenter tibi pateat,
 quam sum ego Dominus vniuersalis, facultatum,
 domus, cenaculorū, diuitiarū, in o etia cordiū
 ac voluntatum: ut solo verbo dicendo: quod ita
 velim, cuncta vobis submittenda sint. Hoc verò
 pateat antequam passionis inchoetur mysteris,
 quo conspicue confirmetur Christum esse Do-
 minum adeo potentem, ut quælibet posse: unde
 si moriatur, moritur quia vult, nec eum ad mor-
 tem trahunt inuictum: quinimo ipse pergit seip-
 sum in mortem voluntarie traditurus.

§. 7. Cum appropinquasset, & ipse mori-
 turus venit, iuo motus amore, velut electram
 Ezechielis: *aitis multo præclarior illō, de
 quo filia Iephthæ celebratur.*

Ad hoc igitur inchoat Christus hanc heb-
 domadam cruciatuum suorum, pœnarū,
 passionis, ac mortis, illo actu adeo illustri
 & glorioso triumpho, quo confirmat velut pri-
 mum principium, mortem hanc esse planè vo-
 luntariam, quodque ipse meta ac libera sua vo-
 luntate proficiscatur seipsum in sacrificiū obla-
 turus: quatenus dum viderimus id quod patitur,
 D 2 inde